

have Indfødsret i Genshold til Indfødsretsloven af 15de Januar 1776, saaledes som den maa forstaas i Forbindelse med Plakat af 15de Februar samme Aar. Da det netop i Dag er en Uge siden, at Indfødsretten fyldte sit 100de Aar, turde det maasse være rigtigt ved denne Leilighed at minde den overordentlige Glæde, høormed denne Lov, der blev betragtet som en Grundlov, blev hjulpet af hele Folket, en Glæde der strømmede over i en saadan Mængde Sange, at de bleve samlede i hele Hefter og udgivne af det danske Literatursekretariat. Man kan ikke sige, at denne Sag fuldstændig er blegnet, thi Indfødsretten har jo faaet sin Plads i vor Grundlov, men i en vis Henseende kan man dog komme til at tænke paa et Billede af Indfødsrettens Brag, Braget af det Skib, som findes ude paa Københavns Rhed, naar man ser, at visse Bestemmelser ikke altid træde saa stærkt frem, eller blive holdte saaledes i Dædb, som de burde. Hundredaarsdagen er bleven mindet ved anden Behandling i Landstthinget, men jeg maa dog gjøre en lille Tilspøining til de Udtalelser, der dengang faldt fra den ærede Ordfører i Landstthinget. Han minde ved den Leilighed ogsaa om, at det første Udvalg, som Landstthinget i sin nye Skikkelse nedsatte angaaende denne Sag i Samlingen 1866—67, havde leveret det Grundlag, „hvorpaa alle senere Afgjørelser af Indfødsret have støttet sig, saavel her i dette Thing, som i det andet.“ Jeg tror, at det ved denne Leilighed ogsaa vil være rigtigt at minde det tilsvarende Folkethingensudvalg i samme Samling, hvis Indstillinger og Udtalelser i det Væsentlige vare i Overensstemmelse med dem, der kom frem i Landstthinget, men som dog i enkelte Henseender vare afvigende, et Folkethingensudvalgsarbejde, vi med Erkjendtlighed have støttet os til ved senere Afgjørelser. I den Bestemmelser, som i denne Samling er bleven afgiven af Landstthingets Udvalg, findes der en Bemærkning om, at det vist var ønskeligt at følge visse Regler ved Meddelelsen af Indfødsret, og en Henstilling til Indenrigsministeren om, at „Vidnesbyrd, udfærdigede enten af private Mænd eller af enkelte Sogneraads Medlemmer, der i Reglen ikke ere bekjendte udenfor deres Kreds, bør bekræftes enten af den verdslige Dvrighed eller af Sognepræsten.“ Jeg tror, at dette er fremhævet noget stærkere i en tidligere Landstthingsbetænkning, nemlig den fra 31te Oktober 1874, hvor det nævnes som en Grundsatning, der bør slaas fast, at saadanne Ansøgninger skulle være anbefalede af Byraadene eller Sogneraadene i de Kommuner, hvori de Vedkom-

mende have nedsat sig. Der er i den Henseende iftet Undtagelser, og jeg tror, der gjøres en fast Undtagelse med Hensyn til militære Personer, som nemlig kun blive anbefalede af militære Myndigheder. Jeg bringer dette i Grindring, fordi jeg tror, at det er en Grundsatning, som det vil være rigtigt at følge i sin Almindelighed — der kan naturligvis være Undtagelser at gjøre — at de, som indstilles til Indfødsrets Meddelelse, bør være anbefalede af vedkommende Kommuner. Grunden dertil er, at man ved Meddelelsen af Indfødsret faar ikke alene politisk Valgret, men ogsaa kommunal Valgret, og ligesom Samtykket til at nyde politisk Valgret paa en Maade kan siges at gives af Rigsdagen, saaledes forekommer det mig, at man i Overensstemmelse dermed burde lade Kommunerne yttre sig desangaaende. Jeg skal tilføie, hvad der ogsaa tidligere er blevet udtalt her i Folkethinget i en Udvalgsbetænkning, at der dog bør lægges større Vægt paa de om de enkelte Personer tilveiebragte Oplysninger end paa de almindelige Grundsatninger, og jeg opstiller altsaa ikke det, jeg her har fremført, som Noget, der bør være en ufravigelig Regel. Jeg tror, at der bør tages Hensyn til, at der findes tilfredsstillende Oplysninger om den enkelte Person, og naar dette er Tilfældet, vil man snarere kunne komme til at slaas Noget af med Hensyn til de almindelige Grundsatninger. — I Slutningen af de Bemærkninger, som ledsagede dette Lovforslag, da det blev forelagt i Landstthinget, findes der nogle Udtalelser om, hvilken Virkning man kan vente sig af Lovforslaget, idet der opgives, hvor mange Personer af dem, som ere optagne paa de to sidste Love af denne Art, der virkelig har opnaaet Indfødsret. Det viser sig da, at der er ikke faa, som ikke gjøre Brug af den Ret, de have faaet ved Lovene. Der er nemlig en Slutningsbestemmelse i disse Indfødsretslove om, at de Vedkommende inden et Aars Forløb skulle være løste fra deres tidligere underfaatlige Forhold, og Anledningen til, at dette her er blevet bragt paa Om-tale, er, at der paa dette Lovforslag findes to Personer, som ikke have kunnet opfylde denne Betingelse, og for hvem da — for at bruge et Udtryk fra den finansielle Verden — Indfødsrettens Meddelelse søges gjenbevillet. Det kunde maasse synes forunderligt, at saa mange Personer have gjort sig al den Uleilighed, som er forbunden med at opnaa Indfødsret ved Lov, uden at gjøre Brug deraf; men Gaaden kan maasse tilbels løses, naar man erfarer, hvad jeg har havt Leilighed til at erfare i det sidste Aar. Blandt de Personer, som